

[Landbrugsministeren]

skal fastsættes efter nærmere forhandling med landbrugets organisationer.

Det betyder ikke, som hr. Hjortlund Christensen var så frimodig at udtale, at dette var en vis form for Axelborgstyring. Hvis hr. Hjortlund Christensen gjorde sig ulejlighed med at undersøge Axelborgs holdning til dette lovforslag, tror jeg heller ikke, at han ville kunne få bekræftelse fra Axelborg på, at det er en lov, der giver Axelborg mulighed for at styre dansk landbrug. I øvrigt findes der jo andre organisationer i dansk landbrug end dem, som har hjemsted på Axelborg, og de ville vel, hvis de blev spurgt, i højere grad give tilslutning til dette lovforslag end de organisationer, som har deres hjemsted på Axelborg.

Hr. Lowzow mener – og det var en meget generel betragtning – at man skulle give landbruget de frieste udfoldelsesmuligheder. Det er jeg enig i. Vi skal ikke kunne pålægge landbruget en ganske bestemt produktionsform. Det har aldrig været meningen, og det ville jeg ikke drømme om. Hvis lovforslagets udformning på det pågældende område kan misforstås, er det i hvert fald ikke bevidst. Jeg mener ikke, at landbrugsministeren skal kunne blande sig i, hvordan den enkelte landmand driver sin ejendom. Så kunne han jo i øvrigt få nok at lave – hvad han har i forvejen.

Disse frieste udfoldelsesmuligheder er noget, jeg er enig i, hvis det drejer sig om landmænd, og vel at mærke landmænd, som ikke ønsker at opbygge meget store bedrifter. Men hvis det drejer sig om de folk uden for landbruget, som af mange forskellige årsager ønsker at komme ind i landbruget og eje landbrugsjord, kan jeg ikke acceptere denne udlægning, for hvis vi vil sikre, at landmændene i fremtiden har disse frieste muligheder for at udfolde sig på deres brug, nødvendigvis gør det efter min opfattelse, at vi nu tager reb i sejlene og forhindrer en udvikling, der gør, at mere og mere landbrugsjord sælges til folk uden for erhvervet, folk, som ganske vist i visse tilfælde driver udmærket landbrug, men i andre tilfælde bruger landbrugsejendommene som et sted, hvor man kan have det hyggeligt i sin sommerferie, og i øvrigt forpagter jorden væk. Hvis vi vil sikre, at de unge landmænd, som stort set alle er veluddannede, og som gerne vil ind i landbruget, får en lejlighed til at komme ind i landbruget

på selvejervilkår, så nytter det ikke, at vi lader den nuværende udvikling i dansk landbrug fortsætte, for så er der simpelt hen ingen af dem, der har mulighed for det, medmindre de ved arv eller familieoverdragelse har en særstilling, som gør, at de måske kan komme i besiddelse af en ejendom endnu en generation. Men selvejet i dansk landbrug som det typiske fortsætter ikke dette århundrede ud, hvis vi ikke sørger for, at de unge landmænd får en chance for at komme ind i erhvervet på en fornuftig måde.

Hr. Lowzow rejste endvidere spørgsmålet om udstykninger, hvor vi er restriktive med hensyn til, hvor meget jord vi lader bliver tilbage ved de oprindelige bygninger. Det er rigtigt, at det er et spørgsmål, som i adskillige tilfælde er rejst også over for landbrugsministeriet, og holdningen har generelt været den, at når man frastykker jorden fra en landbrugsejendom, frastykker man til bunds, som vi siger, og det vil sige, at man lader en have og en gårdsplads og noget i den retning blive tilbage. I enkelte tilfælde har jeg dispenseret fra bestemmelserne, fordi de i bestemte tilfælde kan virke meget restriktive, og det er da en sag, man for min skyld kan diskutere. Men jeg vil også gerne sige, at vi ikke med disse udstykninger er indstillet på i landbrugsministeriet at opbygge en ny række husmandsbrug på 2–3 ha, som vi skal sammenlægge igen senere, så helt generelt er det altså meningen, at disse jorder skal frastykkes til egentlig landbrugsmæssig drift.

Hr. Jes Schmidt er tilhænger af det skattemæssige mindsteafkast for landmænd uden uddannelse. Jeg har selvfølgelig hørt dette forslag nævnt adskillige gange, og hver gang det bliver nævnt, forundres jeg stadig mere over, at man af folk uden landbrugsuddannelse, som man i øvrigt ville give lov til at købe landbrugsejendomme, forlanger et skattemæssigt mindsteafkast, men af folk med en landbrugsuddannelse, som jo altså alt andet lige skulle have større chancer for at præstere det, forlanger man ikke et tilsvarende skattemæssigt mindsteafkast. En sådan bestemmelse kan i adskillige tilfælde give en urimelig forskelsbehandling. Jeg er da parat til at diskutere dette spørgsmål, men er i øvrigt af den opfattelse – vil jeg gerne sige til hr. Jes Schmidt – at disse folk uden landbrugsuddannelse overhovedet ikke skal ind i